

Джордж Алек Ефинджър

Пленници да не се взимат

Почуках и без да чакам отговор влязох в кабинета. Генералът седеше зад масивното дъбово бюро, втренчен намръщено в десетте вградени видеомонитора.

– Мой генерал, отвън чака пратеник от планетата Сарджар – докладвах аз. – Има уговорена аудиенция за единадесет часа. Вече е почти два.

– Нямам време за такива глупости – отвърна с пресипнал глас генералът. – Водя шест войни, имам да възстановявам три икономики, да потуша две въстания. Да не говорим за другите дипломатически ходове.

– Да го покания ли? – и друг път бях чувал тези оплаквания.

Генералът кимна отсечено без да откъсва очи от екраните. Когато се върнах в приемната, освен нетърпеливия пратеник заварих и посланици от Мустазафин. Всички ме погледнаха нетърпеливо. Знаех какво си мислят – че дългото чакане е някакъв психологически трик. Да си мислят каквото искат.

– Генералът ще ви приеме веднага – обърнах се към пратеника от Сарджал. На лицето му се изписа надежда. Сигурно си мислеше, че стига да избере правилен подход към генерала и ще получи исканата от неговия народ отстъпка. Не исках да го разочаровам. От доста години служа при генерала и знам добре, че съдбата на планетата Сарджал вероятно е била решена преди много дни. Нищо не би могло да накара генерала да си промени решението.

Введох пратеника и седнах зад моето бюро. Задачата ми по време на аудиенцията бе да предавам документи между генерала и пратеника, както и да охранявам генерала от опити за атентат. Най-често просто седях и слушах.

Генералът хвърли къс, вледеняващ поглед на пратеника и продължи да следи екраните. Най-сетне пратеникът се престраши и заговори с разтреперан глас:

– Ваше превъзходителство, осмелявам се да отнема от времето ви за един важен въпрос. Вие разгромихте нашите армии, но категорично отказвате да приемете нашата мирна делегация. Ние сме в отчаяние, Ваше превъзходителство. Положението ни е крайно тежко. Упълномощен съм да ви уверя, че нашите армии са готови да капитулират при каквито желаете условия, но моля ви, спрете това безсмислено унищожение на нашата планета.

Пратеникът млъкна и загледа умолително генерала, като дишаше тежко.

Генералът му хвърли безстрастен поглед.

– Посланик...

– Аз съм само един пратеник, Ваше превъзходителство. Както знаете, между нашите светове няма установени дипломатически отношения.

– Дошли сте при мен като пратеник – продължи генералът. – И затова ви изслушах. Но аз съм завоевател и в работата си не допускам чужда намеса. Повярвайте ми, аз зная какво върша. Щом съм решил, че един свят трябва да бъде унищожен, а жителите – избити до крак, значи така трябва. Наистина съжалявам, че се налагат такива твърди мерки, но пак ви уверявам – аз зная какво върша.

– Как можете с такава лекота да обречете моя народ на мъчителна смърт? – извика пратеникът. – Да избиете милиони невинни хора...

Генералът погледна към мен. Това беше сигнал. Изправих се и хвах пратеника за ръката. После внимателно, но решително го поведох навън. Пратеникът ридаше като объркано дете и се оглеждаше безпомощно.

Когато се върнах генералът отново се бе втренил в мониторите. Не след дълго той вдигна глава и промълви:

– Чудесно. Всичко върви чудесно.

Кимнах. Успехът при него не се дължеше на късмет, по скоро на твърда решимост в действията и внимание към детайлите. От дълги години генералът беше несменяем и непобедим водач на империята, но напоследък бях забелязал известна промяна в него. Беше станал по-безкомпромисен, дори безмилостен.

– Мой генерал – подех аз. – Чудя се защо го направихте. Защо искате да разрушите този свят?

Генералът ме погледна за миг и после отново впи очи в екраните. След време заговори:

– Зная, Сарджал е незначително парче скала, далеч от центъра на империята – рече той. – Но жителите на тази планета дръзнаха да въстанат срещу нас. Силите им, сравнени с нашите са направо нищожни. Но тази планета ще е пример за останалите. Другите ще знаят, рекат ли да възстанат срещу империята – чака ги тази участ. Затова ще продължа войната, докато и последният жител на Сарджал не срещне смъртта си. Докато планетата не бъде превърната в пустиня.

Половин час по-късно в кабинета влезе личния лекар на генерала, за рутинен преглед. Попитах дали има някакви задачи за мен, след това излязох. Обикновено използвам тази почивка за кратка закуска в бюфета, но този път останах до вратата. Чувах ясно гласовете им.

– Има ли някаква промяна? – попита генералът.

– Съжалявам, Ваше превъзходителство, но не – отвърна докторът.

– Така и предполагам.

– Вие не сте единственият, Ваше превъзходителство, който живее с надеждата, че един ден болестта ще изчезне от само себе си. Че ще се случи чудо. Но, повярвайте ми, такава надежда няма.

– Да разбирам ли, че не вярвате в чудеса, докторе?

– Нима искате да ви дам фалшива надежда? – отвърна докторът. – Да, макар и рядко, случва се на по-ранен стадий болестта да мине в ремисия, има дори случаи на пълно излекуване. Но никога, през цялата ми практика не съм наблюдавал някой да се излекува от толкова напреднал стадий, като вашия.

За първи път научавах за болестта на генерала. Винаги съм мислел, че човешките слабости са му чужди.

– Значи смятате, че няма надежда нещата да се променят? – попита генералът.

– Простете моята откровеност, но е точно така.

Генералът се изсмя с вледеняващ смях.

– Имах и други лекари преди вас. Те ми казваха това, което си мислех, че аз искам да чуя от тях. Сега сигурно съжаляват, че не са били искрени като вас. И все пак, докторе, ако оставим настрана чудесата – не съществува ли някакъв метод? Лазерна хирургия? Радиолечение? Химични препарати, които да преследват тези клетки-предатели и да ги унищожат до крак? Нещо, което да ме изчисти от тях?

Докторът шумно си пое дъх.

– Ваше превъзходителство, какво искате от мен?

– Проостете ми, докторе – отвърна след кратка пауза генералът. – Не че не ви вярвам. Искам само да съм сигурен, че не сме пропуснали и най-малкият шанс.

– Ще направя всичко възможно, да облекча от страдания последните ви дни – отвърна докторът.

– Да, благодаря ви.

Миг по-късно докторът излезе, хвърли ми празен поглед и продължи по коридора. Последвах го в приемната и поканих консул-президентът на Мустазафин. Влязох след него в кабинета на генерала и заех мястото си зад бюрото.

– Ваше превъзходителство – поде консул-президентът. – Имам честта да представя сто и двадесетте народа на моя свят. Изпратен съм тук, да ви помоля да контролирате вашите окупационни сили. Може би не са ви известили, че нашият свят доста отдавна капитулира пред

армиите на империята. Сложихме оръжие без никакви условия. Но въпреки това, вие и досега продължавате да избивате нашите жители. Изпратен съм с апел да преустановите това безсмислено унищожение. Моля за милост.

– Не мога да си позволя лукса да ви помилвам – отвърна мрачно генералът. – Вие не разбирате моето положение. Винаги има огнища на съпротива, райони на партизанска война, върлуващи банди, готови да съботират новия ред. Моята задача е да издирвам тези клетки, тези семена на корупция и смърт, да ги изкоренявам или смазвам. Не го ли сторя, те ще растат на воля, ще метастазират и някой ден могат да заплашат империята.

– Но всеки ден загиват невинни хора!

– Те не са невинни – отвърна с уморен глас генералът. – Аз ще ги изпепеля, до последния човек.

Той вдигна ръка и ми сигнализира, че аудиенцията е приключила.

Приближих се към консул-президентът, но в този миг той се изправи на крака и изкрещя:

– Вие сте безумец! Вие сте чудовище! Вие сте убиец...

Наложи се да използвам сила, за да насоча президента към изхода. Затворих вратата и се обърнах към генерала. Той гледаше с празен поглед мониторите.

– Още колко остава? – чух го да пита с отпаднал глас. Въпросът, доколкото разбирах, не беше отправен към мен.

КРАЙ

© 1990 Джордж Алек Ефинджър
© Юлиан Стойнов, превод от английски

George Alec Effinger
No Prisoners, 1990

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1034>]